

Мартин Дамянов

Истинската любов е под
нулата

На моята любима

Не се страхувам, не мога да си го позволя. Не, не е защото студът вкарва методично ледените си стрелички в премръзналото ми тяло, а предстоящите събития карат съзнанието ми да се разкъса по шевовете и да се разпилее като тежка лавина по склона на обречените. Нищо подобно, аз имам за какво да живея – за нея. Знам и за какво ще умра. Луната виси безучастно отгоре ми, аз не я виждам, но знам че е там – синя, очакваща, единствената мрачна свидетелка на смъртта ми, молитвите, които изричам с пресъхнало гърло, страхът... Не, не се страхувам. Не мога, не бива!

Бяхме се отдалечили на повече от десет трасека от хижата, когато ни застигна снежната виелица и след няколко мига нашите мечти да достигнем до Дуа се изпариха. Температурите спаднаха рязко, вятърът навяваше сняг и ужас в очите ни, Сил изкрещя, че ако не потърсим убежище съвсем скоро ще бъдем два вкочанени трупа. Бях сигурен. Противно на онова, което ни каза стария хижар за планината през зимата, ние съвсем неразумно свихме от пътеката и поехме към отвесните скали. Небето се покри с облаци, които вярвам не ни мислеха доброто, видимостта спадна съвсем и се стигна до положение, в което виждах единствено ръката на Сил, вплетена на живот и смърт в моята собствена. Вкочанена, набраздена от живота и въпреки всичко млада ръка, ръката на моята любима. Стана тъмно, хоризонтът изчезна от погледа ми, а скалите към които се стремяхме потънаха в мрак. Вече вървахме съвсем инстинктивно, денят се беше обагрил в краските на нощта и тъмни мисли налегнаха главата ми. Падахме и ставахме поне десетина пъти, но продължавахме да вървим – Сил беше наистина силна. Не знам какво щях да правя без нея, толкова я обичам.

Когато стигнахме скалите имах чувството, че крайниците ми вече бяха започнали да отдават дължимото на смъртта, а виелицата като че ли се усиливаше. Започнахме да дирим подслон и слава богу намерихме – божието провидение се оказа скална пукнатина, в която като по чудо успяхме да се наврем двамата със Сил. Тя беше малко по-едра от мен, което за момента бе съвсем обяснимо. За момент си помислих, че всичко е наред, че виелицата ще спре и ние ще се измъкнем от тук, казах това и на нея, но тя само поклати глава и се усмихна. Бедната Сил, какво ли не бих сторил за нея. Гледах входа на пукнатината на няколко дана от мен и си представях, как на сутринта всичко ще бъде затрупано и ще се наложи да копаем с часове да се измъкнем от тук. Само да спре виелицата, щяхме за извикаме помощ по комуникатора, щяха да ни измъкнат оттук за брени минути. Само да спре виелицата.

Полуунесена Сил ме попита за часа. Колко ли беше наистина? Бяхме тръгнали по изгрев слънце от Хижата, въпреки упоритите настоявания на хижаря. Смятахме да прекосим планината през прохода Сиу, на дъното на който се виеше тясна туристическа пътека и да стигнем в Дуа по обяд. Пътят не беше тежък, а времето – приятно и Сил спираше често да прави своите снимки – тя работеше в едно модно списание. Беше чудно хубаво – планинските хребети, покрити със сребрист сняг напомняха много на скъпо украшение... докато не ни настигна виелицата. Къде ли е комуникатора – на него имам вграден часовник. Потърсих го в джоба на панталоните, където го държа обикновено. Нямаше го и в якето. Претърсих всичко отново, попитах Сил, а тя ме погледна уплашено. Тогава разбрах. Тук щях да умра. Хижарят май се оказа прав. Отчаянието се стовари отгоре ми изневиделица и аз почувствах силна болка в главата си – неусетно бях започнал да я блъскам о стената, и сега кървеше. Сил ме прегърна. Толкова е добра. Притиснах се силно в нея и зачаках.

Оженихме се миналото лято, аз настоях. Бях завършил Техническият университет и вече работех по един проект свързан с изграждането на независима комуникационна система в по-отдалечените кътчета на Сная. Тя беше последна година в Естетическия и вече работеше в модното списание. Трябваше да се оженим, аз пътувах често, тя също обичаше работата си. Толкова я обичам.

– Обичам те, Сил! – казах го силно защото виелицата заглушаваше думите ми. – Обичам те, както никога досега!

– И аз те обичам, Мар. Толкова си добър. И похвилен. Още щом те видях за пръв път те обикнах.

Целунах я по бузата – беше ледена. Тогава свалих горницето си и я наметнах. Тя ме погледна с типичното за нея наивно недоумение, но нищо не каза. Знаеше, че този път неизбежното беше почукало по крехката повърхност на нашия съвместен живот. Очите и вече бяха започнали да се заскрежават...

* * *

Бяха изминали колко, две, три денонощия от както попаднахме в пукнатината? Не знам. Проклетата виелица фучеше навън, а на мен изобщо не ми пукаше за мъртвешкият ѝ танц – входа на пукнатината вече беше надежно затрупан. Виелицата беше толкова силна, че бе навряла сняг и във вътрешностите на дрехите ми. Ако ще да навре и в задника ми, пак не ми пукаше. Бъди проклета, ти и всичките снежинки на света!

Ненавиждам те! Ти ме убиваш.

Сил беше малко по-назад от мен, пазех я с тялото си. Вече съвсем беше престанала да говори – метаболизмът и бе спаднал под критичното ниво. Страхувах се да се обърна... Не, не се страхувах. Не биваше! Размърдах крайниците си, за да се уверя, че са още живи, когато чух глухото ръмжене отзад. Започваше се. Извърнах се за да я погледна за последен път – моята любима. Беше се изправила зад мен и ме гледаше неразбиращо. Очите и бяха потъмнели и съвсем слабо загатваха за морското синьо, което толкова много обичах. Започнах да събличам дрехите си за да не ги увреди, останах съвсем гол, благодаря на бога че ме изчака. После се нахвърли отгоре ми с диво ръмжене и заби хранителното си жило у мен, захвана ме силно с хелицерите си и заби педипалпите си в голото ми тяло. Беше по-едра от мен, съпротивата ми беше немислима, оставих се на инстинкта ѝ, както и на моя собствен. Бях парализиран и едвам дишах. През пукнатината на губещото се съзнание едва успях да изрека:

– Обичам те, Сил.

Бях сигурен, че ме чу. Педипалпите ѝ отпуснаха мъртвешката хватка за момент и за мен това бе достатъчно. Щях да умра щастлив. Моята любима щеше да използва тялото ми за топлина, а също и дрехите ми, а когато съвсем изтинех, щеше да се нахрани с мен. Нямахше как иначе, в нея растеше моят син. Толкова я обичах.

Обичам те, Сил!

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1328>]